

ТЕКРЫ ІЛБЛІЦА

XVIII

8019

1

МА РА Д

Ба 1187

МІЖНАРОДНАЕ
СВЯТА ПРАЦОУНЫХ
УСЯГО СЬВЕТУ!

№4

Верш дзяткора

ЯЗЭПА ЖАГАЛКОВІЧА

Сінічка-невялічка
Па галінках снанала,
Сабе есьці шукала,
Ды сіло спаткала.
А дзеці ў хаце сядзелі,
Праз вакно глядзелі.
— Гэй, сінічка, глядзеце!—
Закрычалі ўсе дзеці.
І бягом ляцяць,
Каб сінічку забраць.
Сінічку забралі
Ды ў клетку загналі.
Сінічка засулавала,
Ні ела, ні сьпявала.
Дзецям шкода стала...
Тады ўзялі дзеткі
Адчынілі клетку.
Сінічка паляцела
І весела запела.

ЧАХАРДА ════════════

═══════════ **З ПРЫГОДАМІ**

(жарт)

11388
Ба 1187

XVIII 8019 (III)

ШТОМЕСЯЧНАЯ ЧАСОПІСЬ ДЛЯ МЕНШЫХ ДЗЯЦЕЙ

ІСКРЫ

ОРГАН

ЦК ЛКСМБ І
НАРКАМАСЪВЕТЫ

Год выдання 2-гі

ІАВАЦА

Умовы падпіскі:

- На 1 месяц . . . 15 к.
- На 3 м-цы . . . 45 к.
- На 6 м-цаў . . . 90 к.
- На 1 год . . . 1 р. 80 к.

№ 4 Красавік 1930 г.

Адрас рэдакцыі і канторы:
МЕНСК, КОМСАМОЛЬСКАЯ, 25

11889

Ба 1187
05

*Сёння радасьць поўніць грудзі,
Сёння людзі, ўсюды людзі...*

*Сёння вольны Май цвіце,
Сёння сьвята ўсіх дзяцей!*

Дзяржаўная
бібліятэка
БССР

1-е МАЯ—СВЯТА ПРАЦОЎНЫХ.

КОЖНЫ год дзеці разам з бацькамі і ўсімі старэйшымі радасна сустракаюць і праводзяць 1-шы Май. Няма такога другога свята для дзяцей, як 1-шы Май. Вясна, многа сонца, цёпла і прыгожа...

Але ці ўсе дзеці ведаюць—чаму мы сьвяткуем 1-е Мая? Мусіць, не.

Ужо вельмі даўно рабочыя пачалі дамагацца ад багатых уладароў фабрык палёгкі і правоў. Праца на фабрыках была пакутнаю справаю. Чалавек ня мог вытрымліваць такой цяжкой працы. Рабочыя ўзьнімалі голас протэсту супроць эксплёатацыі.

Але вядомая рэч, што адзін чалавек нічога ня можа зрабіць,

ДЗЕЦІ ПРАЦОЎНЫХ УСІХ НАЦЫЙ—
НАШЫ СЯБРЫ.

Татарын і грузін.

нічога не даб'ецца. Яго за смелае слова, за протэст закуюць у кайданы, кінуць у брудную турму ці пашлюць на катаржную работу.

Змагацца з уладарамі фабрык за свае правы рабочыя здольны толькі тады, калі яны будуць добра згуртаваны. Тады іх сіла становіцца магутнай сілай, страшнай і сьмяртэльнай сілай для багатых.

І вось для свае організаванай барацьбы з буржуазіяй рабочыя ўсяго сьвету выбралі ў гаду адзін пэўны дзень—1-е Мая.

Чаму рабочыя выбралі днём організаванага выступленьня на барацьбу з буржуазіяй усяго сьвету дзень 1-га Мая? У гэты дзень—1-га Мая—у 1868 г. адбылася ў Амэрыцы адна з вялікіх забастовак. Вось чаму гэты дзень стаў памятным для працоўных, як дзень змаганьня за лепшае жыцьцё, за зьнішчэньне дармаедаў-буржуяў.

Праз колькі год, калі рабочыя ўжо мелі сваю організацыю, яны пры вызначэньні агульнага дня барацьбы і ўспомнілі забастоўку амэрыканскіх рабочых.

40 гадоў таму назад у 1890 г. упяршыню працоўныя ўсяго сьвету адсьвяткавалі 1-е Мая. Страх ахапіў буржуазію перад гэтым днём. Бо ў гэты дзень было пастаноўлена спыніць усю

Татарка і самаедка.

працу і вийсьці дружна са съцягамі, з песьнямі на вулицу. Багатыя чакалі сваей пагібелі. Яны нават не спадзяваліся на ўзброеных сваіх служакаў—паліцэйскіх і войска. З вялікіх гарадоў яны ўцякалі ў вёскі, дзе было зацішней. Але рабочыя яшчэ слаба былі згуртаваны. Буржуазія іх перамагла.

Українец.

як змагацца. Савецкі Саюз—іх абарона. Вось чаму працоўныя іншых краін ідуць з намі, стаяць за нас.

Нашая Чырвоная армія трымае моцна вінтоўку і пільна сочыць за тым, што робяць буржуі. Мы 1-ы Май святкуем вольна. Але гэтак-жа вольна павінны святкаваць сваё свята і працоўныя іншых краін. За гэта яны змагаюцца і даб'юцца свае перамогі.

Цюрк.

З таго часу 1-е Мая кожны год было днём барацьбы працы з капіталам. Сотні і тысячы забітых і параненых рабочых застаецца кожны год пасля святкаваньня на вуліцах гарадоў.

Гэтая барацьба нямінуча. Надыйдзе дзень, калі рабочыя перамогуць і будуць вольна разам з намі святкаваць 1-е Мая.

У Савецкім Саюзе 1-е Мая гэта—святая агляду нашай работы па будаваньню новага жыцьця—соцыялізму. Замежныя буржуі з усіх сіл стараюцца перашкодзіць нам, разбурыць нашу працу. Яны ведаюць, што Савецкі Саюз—грозная і страшная сіла для багатых. І чым больш будзе расьці Саюз, тым скарэй наблізіцца іх сьмерць.

Рабочыя ўсяго сьвету сочаць за нашым жыцьцём, яны вучацца ад нас, як рабіць рэволюцыю,

Першамайская
песенька

Верш А. ЯКІМОВІЧА.

Мал. А. ТЫЧЫНЫ.

Наша стройная калёна
Дружна, весела ідзе.
Поле, рэчку, луг зялёны
І усіх, усіх дзяцей
Мы вітаем
З Першым Маем!

А ўсім ворагам Саветаў
Мы адкажам сьмела гэтак:
„Сьцеражыся, пан пузаты,—
Мі сьвяткуем наша сьвята!“
Гэй, наперад, акцябраты!

Дзеці ўсіх краін і нацый,
Дзеці паднявольнай працы,
Вас вітаем
З Першым Маем!
Волі сьветлай вам жадаем!

Хай колгасамі палеткі
Закрасуюць, зашумяць.

Мы ўсе дзеткі-малалеткі
Будзем большым памагаць.

На шырокіх, вольных далях
Бацькі колгасы збудаваці.
Акцябронак бравы, юны
Пабудуе і комуну.

Гэй, да нас, да нас ідзеце,
Беднаты працоўнай дзеці!
Мы вясёлаю гурбой
Мілы Май сустрэнем свой.

Наша стройная калёна
Дружна весела ідзе.
Поле, рэчку, луг зялёны
І усіх, усіх дзяцей
Мы вітаем
З Першым Маем!

У ПОРНАН КВАЛНЕ!

Змагацца дружна за сьвет новы—мы заўжды гатовы!

У „ВОЛЬНОЙ“ КРАІНЕ.

(УСПАМІНЫ АБ ПЕРШАМАЙСКІМ СЬВЯТКАВАНЬНІ).

У 1919 годзе я жыў у Бастоне (Амэрыка). У гэтым горадзе вельмі шмат фабрык і заводаў. Сотні і тысячы рабочых.

Да імперыялістычнай вайны сьвяткаваньне 1-га Мая праходзіла там досыць „вольна“.

Выстаўлялі ў гэты дзень больш паліцыі, дзе-ні-дзе зьяўлялася войска, часамі разганяліся дэманстрацыі—вось і ўсё.

У 1919 годзе ў Амэрыцы запахла рэволюцыяй.

Падрыхтавалася вялікая першамайская дэманстрацыя працоўных.

Першага Мая выйшлі на вуліцу. Вялізарны натоўп. Радасна ўзьвіваюцца сьцягі. Цьвёрдымі крокамі ідуць рабочыя, нясуць плякаты, паўзуць намаляваныя фігуры буржуяў.

„Інтэрнацыянал“ на ўсіх мовах грыміць ад хваста да галавы дэманстрацыі.

Жывое людзкое мора. Трамваі, аўтамабілі, брычкі спыняюцца...

Магутнасьць дэманстрацыі дзівіць і палохае паноў і „паненак“ у аўтамабілях...

Праходзім па галоўнай вуліцы. Пярэднія спыніліся. Заднія націскаюць.

Змаўкае „Інтэрнацыянал“ і адклікаецца дзесьці рэхам у хвасьце.

— Чаго сталі? — нясецца па радок.—Уперад!

Уперадзе барыкады. Штосьці звалена на вуліцы.

— Ці-ж доўга раскідаць?

Націснулі. Нешта затрашчала.

Наверсе паказаўся афіцэр.

— Назад! Назад! Вярні назад!

Ззаду афіцэра—салдаты.

— Салдаты свае. Страляць ня будуць,—крыкнуў нехта.

Націснулі яшчэ.

Бухнуў стрэл. Другі. Залп.

Калёна выгнулася бокам, кінулася па бакавой вуліцы, перастроілася. Адзін-другі паварот—і барыкада абойдзена.

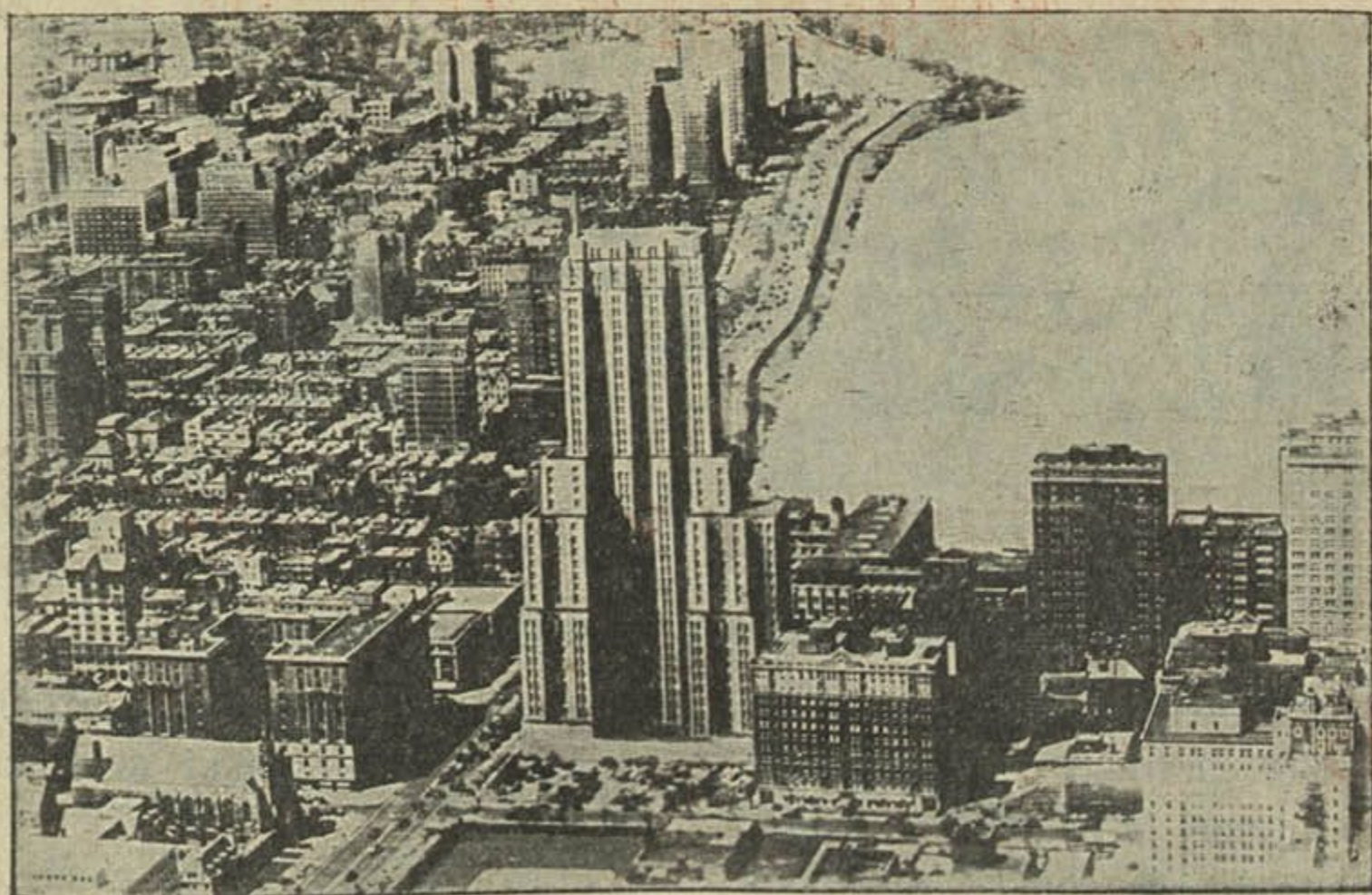
Натыкаемся на другую. Зноў салдаты, страляніна. Зноў паварот—і другая барыкада таксама застаецца з боку.

Натоўп расьсердаваны.

Перад трэцяй барыкадай не зварочваем з дарогі.

— Хадзем проста! — грыміць у шэрагах.

Напор. Барыкада зруйнавана. Пачынаюць сьвістаць кулі. Хтосьці паранены. Двое ўпалі. Яшчэ.

г. Чыкаго—адзін з вялікіх гарадоў Амэрыкі.

— Тра-та-та!..
І яшчэ. Зноў падаюць.
Спыняюцца. Паварот назад.
Разыходзяцца па клюбах.

Увечары мітынгі пратэсту. А
раніцою—арышты. Шмат каго
высылаюць...

Рабочы І. Дудар.

П. Трус.

ПЕРШАМАЙ.

Вясна!.. Вясна! ў далі над краем
Зара вяргіняю цвіце.
Мы гэты дзень назвалі Маем—
Дзень сьветлай радасьці людзей.

Мінулі грозныя навалы...
Парваны пугы—кайданы...
І мы магутным карнавалам
Вітаем моладасьць Вясны.

Вітаем песьняй вызваленьня,
Адбечнай казкаю жыцьця.

Няхай на славу пакаленьням
Над краем зоры шалясьцяць!..

Няхай цвітуць, не адцвітаюць
Шыпшыны сонечных зарніц!..
Няхай ад берагу да краю
Гамоняць хвалі ў цішыні!..

Хто з лірай плакаў пры дарозе,
Каго вадзіў жабрачы кій—
Вясне чароўнай на парозе
Кладзе лаўровыя вянкi!

Дзяўчынка з запалкамі.

(ПРА ЖЫЦЦЁ БЕДНЫХ ДЗЯЦЕЙ ЗА МЕЖАМІ).

БЛА позная халодная восень. Усе лісточкі з дрэў апалі і вецер ганяў іх па вуліцы. Гразь замерзла, але сьнегу яшчэ ня было.

Аднаго разу вечарам па вуліцы ішла дзяўчынка. На ёй была падраная вопратка; голыя рукі пасіnelі ад холаду; на босых нагах былі вялікія, дзюравыя матчыны чаравікі. Праз адну дзюрку выглядаў голы чырвоны палец.

Уся яна дрыжэла ад холаду

і пасінеўшымі рукамі трымала перад сабой некалькі пачачкаў запалак.

Гэтыя запалкі яна сьпяшалася прадаць, каб зарабіць хоць некалькі капеек ды купіць хлеба ў хату. У цёмнай халоднай іхнай хаце ляжала хворая матка. Раней яна, калі была здаровая, працавала на фабрыцы, але зарабляла мала, і грошы адразу праядалі. Нічога ў хаце ня было апроч дзiesiąтка запалакаў. Цяпер-жа, калі яна захва-

рэла, на фабрыцы яе разьлічылі і ні капейкі грошай ня далі. Вось і прышлося дзяўчынцы ісьці запалкі прадаць.

Стала дзяўчынка на рагу вуліцы і гукае: „Хто купіць запалкі? Каму трэба запалкі?“

А каля яе праходзяць багатыя паны. Апануты яны ў цёплыя футры ды шапкі. Ідуць не сьпяшаючыся і на дзяўчынку ўвагі не зьвяртаюць.

Бачыць яна—нічога тут не прадасі,—перабягае на другі бок вуліцы. Раптам над вухам пачула крык возніка: „гэй!“ Як рванулася дзяўчынка, чаравік вялікі з нагі згубіла, сама ледзь справілася ўцячы.

Азірнулася,—на вазку таўсты такі пан паехаў.

Стала яна на другім рагу вуліцы, зноў гукае:

— Каму запалкі, хто возьме запалкі?

Ужо даўно як сьціямнела, пара дахаты, а яна яшчэ не прадала запалкаў, няма з чым дахаты варочацца.

Пайшла яна сумная па вуліцы. Ногі яе адубянелі, не хацелі далей ісьці, уся яна пасінула і дрыжэла ад холаду. Яна спынілася каля вялікага панскага дому. Зірнула ў вакно—там так прыгожа, сьветла, людзей шмат і ўсе яны так хораша ды багата прыбраны, сядзяць за вялікім сталом, а на стале тым розных смачных страў многа—і мяса, і пірагоў, і цукерак, і садавіны.

Заглядзелася дзяўчынка, з месца скрануцца ня хоча, здаец-

ца чуе пах усіх гэтых прысмакаў. Стаіць, а ногі і рукі зусім ужо замярзаюць.

„Дай,—падумала дзяўчынка,—пагрэюся крыху запалкамі“, і пачала адну за адной паліць іх ды грэць свае здубянелыя пальцы.

Калі ўсе запалкі былі спалены, дзяўчынку пачаў зморваць сон.

Позна вечарам ішлі рабочыя з фабрыкі. Ubачылі дзяўчынку, паслухалі—жывая. Дзяўчынка ледзь дыхала. Яны скоранька забралі яе, каб занесьці ў больніцу. Глянулі ў акно, дзе баявалі паны, і адзін з іх сьціснуў кулак ды злосна так кажа: „Пачакайце, дагуляецеся і вы, паганья“.

ПЕРШАМАЙСКАЯ ЛІСТОЎКА

(З жыцця нямецкіх піонэраў).

ПАУЛЬ—самы жвавы растаропны піонэр у сваім атрадзе. Няма таго заданья, якое-б ня выканаў Пауль. Звычайна яму і даручаецца самая цяжкая праца.

Перад днём Першага Мая атрад піонэраў пры Бэрлінскай фабрыцы „Унівэрсаль“ атрымаў заданьне ад камуністых: расклеіць у сваім раёне адозву да ўсіх працоўных аб першамайскім сходзе-дэманстрацыі.

Але ня лёгкая гэта работа расклеіць у горадзе адозвы, дзе на кожным кроку сачаць за парадкам тоўстыя паліцэйскія з такімі-ж тоўстымі палкамі. Асабліва пільна сачаць паліцэйскія цяпер, напярэдадні такога вялікага сьвята працоўных.

Павадыр атраду выклікаў да сябе Пауля і сказаў:

— Вось табе сотня лістовак... Сёньня-ж трэба расклеіць. Разумееш?

Дзіва, што ён разумеє!

Ня відаць на вуліцы паліцэйскага. Му-сіць, зайшоў дзе за вугал. І Пауль борзь-дзенька, на хаду, прыклеіў да камяніцы лістоўку. Прайшоў шагоў з дзесяць і зноў прыляпіў другую.

Паліцэйскі раптам высунуўся з-за вугла і згледзеў Пауля. Ого, ён нюхам чує пах мучнога клею, ён заўважыў знаёмую пада-зронную хаду Пауля...

— А-а, галубок, я-ж табе пакажу...—за-мармытаў паліцэйскі, і пусьціўся з гумавай палкай-даўбешкай за Паулем.

Пауль адразу-ж пачуў ззаду знаёмы цяжкі грукат... Ён кулём кінуўся ўздоўж вуліцы...

— Стой, заб'ю!...—як мядзьведзь, раве паліцэйскі.

І раптам—якое шчасьце!—перад Паулем дзірка ў сад...

Паліцэйскі з разгону таксама шуснуў услед за Паулем у дзірку.

Ён так грукнуўся ў дзірку, што плот захістаўся. Але... так і завяз, як сьвіньня, у плоце. Ужо рад-бы і назад, ды галавы не дастаць.

Пауль стаіць збоку і заліваецца сьмехам. — Пачакайце „таварыш“, я памагу,— жартуе Пауль.

Аж іскры сыплюцца з вачэй у паліцэйскага ад злосьці. Ён-бы паказаў Паўлю „таварыша“, каб мог яго дастаць.

Пауль-жа тымчасам спакойна ўзьлез на шчыкегы, перакуліўся на живот і... ціхенька прыклеіў лістоўку да плячэй паліцэйскага. „Яго плечы ня горшыя, чым камяніца, апрача таго—жывая рэклама“—думае Пауль.

Паліцэйскі з сілаю рвануў сваю чырвоную морду і вылузаўся з дзіркі.

Ад злосьці ён толькі вылаяўся самымі адборнымі брыдкімі словамі і патрос даўбешкай у бок Пауля.

Потым адварнуўся і, кусаючы свае рыжыя вусы, адышоўся ад гэтай праклятай дзіркі. На пляхох паліцэйскага красавалася чысьценькая комуністычная адозва, на якой буйнымі літарамі было напісана:

„1-га Мая ўсе працоўныя выходзьце на вуліцу. Кідайце працу! Прэч буржуазную ўладу ў Нямеччыне! Няхай живе рэволюцыя!“

Падыйдзе рабочы, спыніцца, пачытае і, усьміхнуўшыся, пойдзе сабе далей.

— Што за трасца,— мармыча сабе пад нос паліцэйскі,— чаго яны з мяне сьмяюцца?!

Ганс Бойер.

ДЗЭТКІ-

Верш
Л. ГАЎРЫКАВА

Мы малалеткі,
Малыя дзеткі,
Сышліся разам
У сад дзіцячы.
Вясёлым роем
Мы з трэсак робім
Ўсё вышай, вышай
Завод з трубой.
А там за плотам,
За агародам,
Навакол цэгла
Ляжыць гарой.
Сьпяшыць да ночы
Натоўп рабочых,
Таксама робіць
Завод з трубой.
Вы—малалеткі,
Малыя дзеткі,
Міне так хутка
Яшчэ пяць год.
І скура, скура
Вучыцца ў школу
Вы пабяжыце
Адгэтуль прэч.

МАЛАЛЕТКИ

Мал.
А. ТЫЧЫНЫ

Як многа новых,
Зусім гатовых
Заводаў будзе
Кругом шумець.
Вось затрубілі
Аўтамабілі,
Бягуць, грукочуць:
Сядай, хто хоча!
Па ўсёй краіне
Гудуць машыны,
І самалёты
Лятуць-лятуць.
Зямлю капаюць,
Цэглу ўзьнімаюць
Машынай дужай
Высока ўверх.
Вам, малалеткам,
Вам, пяцілеткам,
Жыць будзе лепей,
Чым нам цяпер.

Апавяданьне А. ДЫЛА.

Малюнкi А. ТЫЧЫНЫ.

МІХАСЬКУ 9 год. Гэта спрытны, разумны хлопчык. Вучыцца ён вельмі добра, усё хоча ведаць, усім цікавіцца.

Міхаська акцябронак. Ён з гонарам носіць чырвоную зорачку.

І дзеці любяць Міхаську, ды і як-жа ня любіць яго?

Ён вельмі чулы хлопчык, заўсёды дапамагае сваім таварышом, з усімі дружны, заўсёды вясёлы.

І ўсё то ён умеє: і трактар змайструє, і чырвонаармейца намалює, ды і другім пакажа, як рабіць.

Адна толькі ў яго бяда: маці нешта пачала хварэць. Натупаецца яна за дзень і ўвечары ледзь ходзіць. Бацькі ў Міхаські няма. Памёр бацька, калі Міхаська быў яшчэ зусім маленькім. Хлапец дапамагае матцы, як толькі можа: вады прынясе, дроў наколе, хату падмяце, у коопэратыў зьлётае.

— Ах, ты, памочнік мой даражэнькі,—скажа маці і прытуліць да сябе Міхаську, а ён рады, што можа дапамагчы ёй.

Увосень у школе пытаўся настаўнік у дзяцей—у каго бацькі няпісьменныя? Запісаў і Міхаськаву маму, каб прыходзіла ўвечары ў школу вучыцца

грамаце. Але не магла наведваць школу хваравітая кабета, а вучыцца вельмі жадала.

— Кепска жыць на сьвеце няпісьменнаму,— сумавала яна:—Нават і газэты не магу прачытаць, каб ведаць, што дзе робіцца.

Зайшоў аднаго разу Міхаська ўвечары ў школьную бібліотэку, чуе, нехта ў суседнім пакоі займаецца.

„Што за ліха,—думае ён,—здаецца, што ўвечары ў школе няма заняткаў?“

Падышоў ён да дзвярэй, зірк у дзюрэчку. Бачыць—сядзяць людзі, і маладыя і старыя, з кніжкамі, і ўсе вучацца. А настаўнік ім кажа:

— Трэба добра вучыцца, бо да 1-га Мая ўсе павінны быць пісьменнымі.

Адышоўся Міхаська ад дзвярэй і пачаў разважаць:

— А я ведаю хто, гэта — гэта бацькі вучняў. Але вось чаго не разумею — чаму настаўнік казаў, што абавязкова да 1-га Мая яны павінны навучыцца?

Нарэшце надумаўся:

— 1-ае Мая — сьвята працоўных. Пісьменны чалавек лепш можа дапамагчы ў будаўніцтве Савецкага Саюзу. Трэба ўсім працоўным навучыцца грамаце і

прыняць удзел у будаўніцтве. А мама мая няпісьменная, сумаваў Міхаська: як быць?

Прышоў дахаты, расклаў кніжкі і кажа:

— Мамачка, ведаеш што: я цябе буду вучыць грамаце.

Засьмяялася маці:

— Ну і настаўнік знайшоўся, сам лепш вучыся.

Доўга яны спрачаліся, але ўсё-такі Міхаська яе ўгаварыў. І з гэтага дня кожны вечар можна было бачыць, як, схілушыся над кніжкай, маці з сынам вучылася.

Цяжка было хвораў жанчыне займацца, але цярплівасьць і праца ўсё перамаглі. І Міхаська, замест таго, каб гуляць з таварышамі, цярпліва вучыў сваю матку, бо глыбока запалі яму ў голаву словы настаўніка:

— Да 1 Мая ўсе павінны быць пісьменнымі.

Прышло 1 Мая. Радасна Міхаську, праца яго не прапала дарма: мама яго чытае і піша. Ён ганарыцца, што і яго маці пісьменная і што цяпер ён можа сьмела адказаць настаўніку: мама мая граматная.

І маці рада, выпісала газэту, чытае.

— Здаецца другім чалавекам зрабілася, як навучылася чытаць,—разказвае знаёмым; а ўсё-ж гэта мой Міхаська, каб ня ён, дык і памерла-б цёмным чалавекам.

ГЭЙ, ХУТЧЭЙ У ПОЛЕ!

Гэй, хутчэй, хутчэй у по-ле гра-ма до-по-уэ-лай.
 за-а-ра-ци трэ-ба ні-ву, каб даб-ро ру-не-ла.
 Гэй, за тра-кта-ры са-ро-ны жы-ва да ра-бо-ты!
 Хай паддасць нам пра-ца ў по-лі шчы-расьці ад-во-ты.

Гэй, хутчэй, хутчэй у поле
 Грамадою цэлай!
 Заараці трэба ніву,
 Каб добром рунела.

Гэй за трактары, бароны,—
 Жыва да работы!
 Хай паддасць нам праца
 ў полі
 Шчырасьці, ахвоты.

Мы засеём мігам гоні
 Бульбай і пшаніцай...
 Гэй да воркі, гэі да севу
 На вольнай зямліцы!

Праца ў гурце будзе спор-
 най,
 Палягчэе доля;
 Дык пакуль нам сілы хопіць,
 Засявайма поле!

Масавая колектыўная гульня дзяцей на першамайскім сьвяткаваньні.

Ба 1187

ПЯЦІДЗЕНКА

АЛЕСЬКА вельмі любіла нядзелі. Тата быў тады дома і так цікава забаўляўся з ёю альбо што-небудзь цікавае апавядаў.

Алеська цёнгле лічыла на пальцах, калі-ж, нарэшце, тата будзе дома.

— Яшчэ тры дні чакаць,—разважала сёньня раніцай дзяўчынка.

Глядзіць, а тата зусім не сьпяшаецца, як заўжды, на работу: п'е сабе паволі чай, чытае газэту.

Гадзіннік ужо дзевяць разоў выбіў, а тата ўсё яшчэ ня збіраецца.

— Тата! Ты сёньня спозьнішся на работу,—затурбавалася Алеська.

— Я сёньня не пайду на работу...

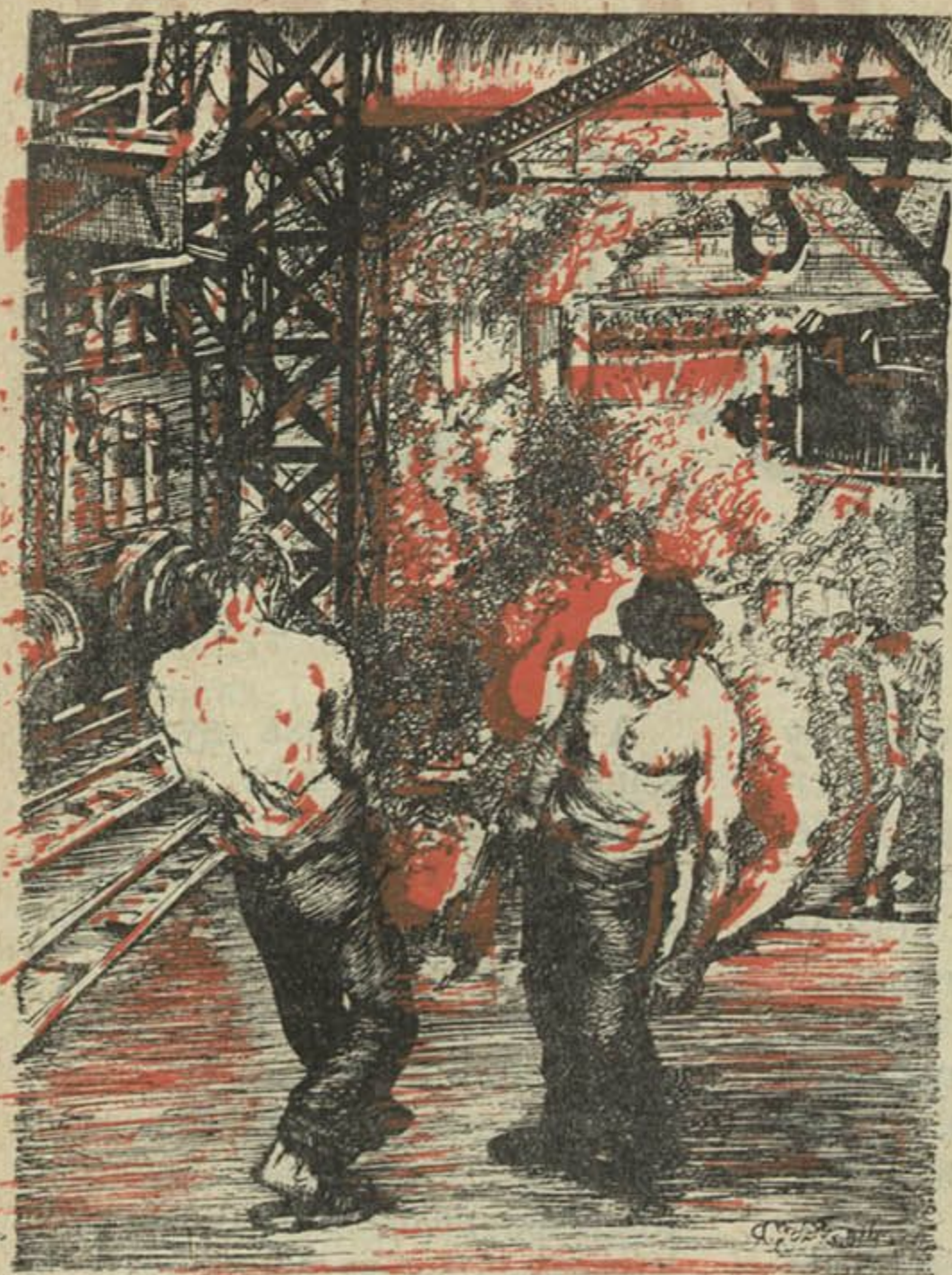
— Я сёньня не пайду на работу, я адпачываю. Пайду з табою гуляць,—адказаў, усміхаючыся, тата.

— Але сёньня-ж не нядзеля?—здзівілася дзяўчынка.

— А я цяпер часцей адпачываю.

— Праз колькі-ж дзён? — пацікавіліся Алеська.

— Чатыры дні працую, а пяты адпачываю, а раней шэсьць дзён працаваў, а сёмы адпачываў, — растлумачыў бацька.

Завод працуе бесперапынна.

яны працуюць і заўсёды на фабрыцы працуюць людзі.

Алеська ўважліва выслухала і сказала:

— О, дык гэта-ж вельмі добра: і менш рабіць прыходзіцца і больш машыны вырабу дадуць, калі будуць працаваць кожны дзень.

— Але-ж, але-ж, для гэтага-ж і пяцідзёнка вось уведзена, — кажа бацька. — І рабочым лепш, і вырабу больш будзем мець.

К. ДМІТРАВА.

Апав. Л. Чарняўскай

ШАЛЁНЫ

Мал. Е. Саматыя.

МІХАСЬКА сiрата і бацькоў сваіх ня памятуе. Выгадаваўся ён у дзіцячым доме. Яго бацька і матка, уся радня—гэта шумлівая, часам крыклівая, вясёлая грамада дзяцей у дзіцячым доме.

Вось ідзе ён па вуліцы з школы ў дзіцячы дом, часам сходзіць на бок, коўзаецца па замёрзлым раўчаку.

Раптам адзаду чуе крыкі: „Ай, ай, укусіў!.. Трымайце яго, беце яго.“

Азірнуўся Міхаська, але ня справіўся ён аглядзецца, як да яго цішком падсунуўся чорненькі сабакка, падскочыў і цоп за руку. Ня дужа забалела, толькі заныла крыху і кропелькі крыві выціснуліся на ўкушаным месцы.

Спалохаўся Міхась, стаў. Бачыць: недалёчка жанчына стаіць, уголас плача, рукой трасе, і ў яе з рукі кроў капае.

І да Міхаські людзі падбеглі: „Што, укусіў? Дзе? Пакажы? Дзе ты жывеш? Гэта-ж шалёны сабака...“

А Міхаська ледзь дух здзіць, сказаць нічога ня можа. І нібы чужымі, не сваімі вачыма ўбачыў ён, як наперадзе ад яго, на мосьце нейкі вайсковы забіў стрэлам сабакку.

Усё гэта так хутка адбылося—у адну хвіліну.

Жанчына, вохкаючы, села на возьніка і паехала. А каля Міхаські цэлы натоўп сабраўся. Кожны новы чалавек, што падойдзе, даходзіць у чым справа.

Міхаська ўжо апрытомнеў. Расказаў,—хто ён і адкуль.

Яму раяць: „Хутчэй варочайся ў школу, бліжэй туды“.

А Міхась адказвае:

— Не. Пайду ў дзіцячы дом. А то загадчыца падумае, што я так дзе па вуліцах бадзяюся.

І пайшоў. Пацягнулася за ім некалькі цікавых, аж у самы дзіцячы дом праводзілі.

Дзеці, даведаўшыся пра здарэньне з Міхасём, абступілі яго кругам. Глядзяць на яго з подзівам і са страхам. А нечы жаласны голас прамовіў:

— Што-ж гэта будзе, ашалее Міхаська?

— Што ты гэта гаворыш, Костусь?—з дакорам запырчыла Марына Іванаўна, загадчыца дому.

— Ты ня бойся, Міхасёк. На твою больку ёсьць лекі. Вось мы з табою зараз сядзем на трамвай, і я цябе завязу ў Бактэрыялёгічны інстытут. Там табе зробіць разоў колькі прышчэпку і хадзі сьмела...

Міхаська павесялеў крыху, хоць яшчэ і ня мог стрымаць дрыжыкаў.

Ехалі трамваем праз увесь горад. Дзень быў не марозны і Міхась увесь час пазіраў праз вакно. Бягуць міма будынкі, людзі на тратуарах, школа нейкая даўгім парным ланцугом расьцягнулася і прамільгнула міма. Пыразьлівым званком ачышчае трамвай сабе дарогу.

— Ну, тут нам выходзіць,— узьнялася з месца Марына Іванаўна, і Міхась устаў.

Сабачка падскочыў і цоп за руку.

Вылезьлі, збочылі ў завулак.

— Цётка Марына,—спытаўся Міхаська,—а гэта балець будзе, калі прышчэпку зробіць.

— Нічога, цярпець можна. Сабака балючэй укусіў.

— А як гэта шчэпяць? Як воспу, у руку?

— Не, у живот. І чаго ты палохаешся так, нічога страшнага няма.

Яны ўбачылі дом з доўгаю шыльдаю: „Бактэрыялёгічны Інстытут“.

Марына Іванаўна агледзелася і павяла Міхася ў тыя дзьверы, дзе было напісана „Прыём“.

Там у пакоі сядзела некалькі чалавек, і спаміж іх Міхась пазнаў цётку, што перад ім укусіў сабака. Яна ўжо не галасіла, а і цяпер ўсё памахвала ўкушанаю рукою.

— Цётка Марына,—крануў Міхась загадчыцу за руку.— Вось гэтую цётку таксама той сабака укусіў.

Жанчына пачула.

— А, і ты, хлопчык, пад зуб шалёнаму сабаку трапіў. Вось гэтак і я... Ішла сабе з коопэратыву, на блаславае не спадзяючыся. Ці мала сабак бегае? А ён мяне хоп за руку, усе зубы ўсадзіў. Трэба-ж так, што гаспадар ня бачыў, што сабака ашалеў, пусьціў яго з двара ўцячы. Можа бегае яшчэ і кусае людзей.

— Не,—усьцешыў яе Міхаська.—Ён ужо ня бегае. Я бачыў: яго вайсковы на мосьце забіў з рэвольвэру.

Марына Іванаўна запісала Міхася на прыём.

Ён толькі трошку зморшчыўся, калі доктарка, адцягнуўшы яму скуру на жываце, укалола шпрыцам.

— Заўтра раніцой а дзевятай гадзіне прыдзеце. Усіх уколаў шаснаццаць прыдзецца зрабіць...

— Марына Іванаўна, — спытаўся Міхась, калі яны ўжо выйшлі на вуліцу. Чаму гэта завецца „Бактэрыялёгічны Інстытут“? Слова такое цяжкае, ледзь вымавіў...

— Тут, мой каток, даследуюць розныя бактэрыі. А бактэрыі, калі хочаш ведаць, гэта такія маленькія, малюсенькія істоты, правільней казаць ніжэйшыя арганізмы. Яны такія маленькія, што іх без павялічальнага шкла і ня ўбачыш. Бактэрыі усюды поўна. Носіць іх вецер разам з пылам, аж кішаць яны ў стаячай вадзе... Усе заразлівыя хваробы: шкарлятына, тифус, дыфтэрыт і іншыя разносяцца праз гэтыя бактэрыі. Іх завуць яшчэ бацыламі. Ёсць бактэрыі і не шкадлівыя...

Але я цяпер раскажу табе пра выдатнага чалавека, вялікага вучонага Люі Пастэра. Быў ён родам француз, радзіўся ў 1822 годзе. Ён гэта і стварыў навуку пра бактэрыі. Усё свае жыццё ён даследваў розныя віды бактэрыяў, а з 1877 году пачаў даследваць бацылу шалу і знайшоў спосаб захаваць укушанага шалёнаю жывёлаю ад заражэння.

Свае досьледы ён рабіў над трусамі. Ён браў ад хворых на шал трусю мазгі з хрыбта і

Вось гэтую цётку таксама той сабака ўкусіў.

высушваў іх. Высушаная-ж атрута ў значнай меры траціць сваю моц. Спачатку Пастэр браў зусім слабую рошчыну зробленага ім лякарства і ўспырскаў пад скуру здаровым трусікам. Потым з дня у дзень ён успырскаў значна мацнейшую рошчыну. Цяпер да трусю не прыставала шаленства. Далей ён прышчэпляў ім сьвежыя мазгі ад хворае жывёлы, і трусы не захварэлі на шал.

У 1885 годзе Пастэр зрабіў першую прышчэпку хлопчыку Юзіку Мэйстару, васьмі гадовому, як ты, гадоў дзевяціх. Яго быў моцна пакусаў шалёны сабака. Хлопчыка выратавалі прышчэпкі. З таго часу пачалі прышчэпкамі захоўваць ад заражэння шалам людзей, укушаных шалёнаю жывёлаю. Пачалі адкрываць Пастэраўскія інстытуты. Там здабывалі рошчыну для прышчэпак.

У нас, да рэвалюцыі, такіх інстытутаў было няшмат, толькі

па вялікіх гарадох. Цяпер-жа ў нашым Саюзе сетка гэтых інстытутаў значна пашырылася.

— А хто шалее з жывёлы? Толькі сабакі ды трусы?

— Кожная жывёла можа ашалець, калі яе ўкусиць шалёная жывёліна. Хоць і ня кожная канечна шалее. Зараза-ж трапляе ў кроў разам са сьлінаю шалёнае жывёліны.

— Во страшна, мусіць, калі карова ці бык шалее. Гэта-ж ён лётае тады, як шалёны.

Марына Іванаўна засьмяялася.

— Бо ён тады сапраўды шалёны. А праўда, страшна глядзець на шалёнага каня ці карову. Я раз на свае вочы ба-

чыла ў вёсцы шалёную карову. Яе заперлі ў хляве, а мы, узняўшыся па драбінцы, глядзелі на яе з таго боку сьцяны. Яна кідаецца па хляве, ды як дасьць, як дасьць рагамі ў сьцяну, потым схапіла кармушку на рогі і носіць, бразьне вобзямлю, і зноў падхопіць. І страшна глядзець і шкода... Карову забілі, як толькі яна суцішылася троху і далася гаспадыні вывесці з хлява. А гной з хлява вывезьлі і закапалі, бо дужа многа нацякло ў каровы з роту сьліны і пены.

Людзей найбольш кусаюць сабакі. Памятуеш, тая цётка ў пачакальні наракала на гаспадара, што даў уцячы з двара шалёнаму сабаку. Сапраўды гаспадар вінаваты. Сабака не шалее адразу. Як толькі хвароба пачне забіраць яго, ён робіцца невясёлым, ня есьць, хоча кусацца, кідаецца спачатку на хатнюю жывёлу: сабак, катой, карой, коняй, сьвіней. Брэша ён тады хрыпатым брэхам з кароткім выцьцём. Вось калі ёсьць такія падазронныя адзнакі, яго канечна трэба пасадзіць на ланцуг. Калі сабаку не прывязаць, ён уцячэ з двара і будзе кусаць кожнага, каго напаткае. Шалёных сабак стараюцца забіваць пры першай магчымасьці, але калі, выпадкам, шалёнага сабаку ня ўдасца забіць, яго усёроўна праз некалькі дзён спараліжуе, і ён здохне.

Вось мы з табой, Міхаська, гамонячы, паўдарогі ўвайшлі. Ня варта ўжо садзіцца на трамвай. Дойзем.

*
 На краі дубровы,
 На краі паляны
 Ліпа з адмысловым
 Узнялася станам.
 У ліпе той, надзіва,
 Доўгім цягам часу
 Зроблены рупліва
 Дуплаў выкрутасы.

Там у хатках шэрых,
 Хатках невясёлых
 Добрыя кватэры
 Мелі сабе пчолы.
 Ледзь загляне золак—
 Пчолкі мітусяцца,
 Бо заўсёды-ж пчолы
 Рупныя да працы.

*
 У каморы позна
 Устаў-прачнуўся труцень.
 Шавеліць вусамі,
 Галавою круціць.
 У вакенца сьвеціць
 Сонца залатое.

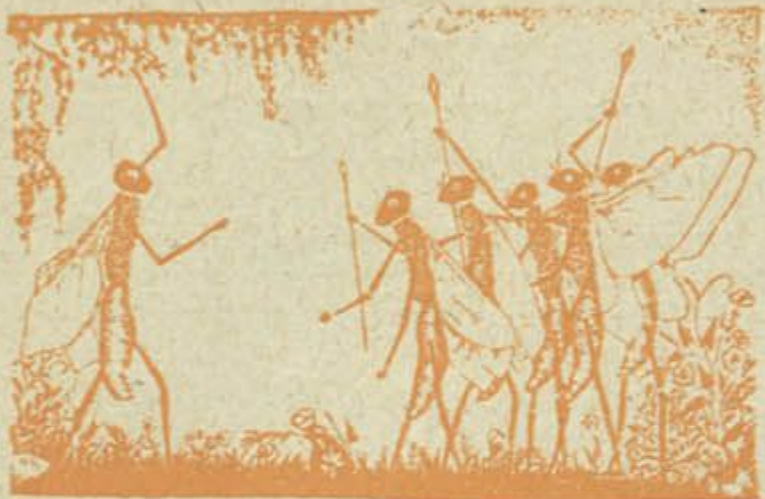

— Штосьці зноў сягонья
 Ё кепскім я настроі?
 Вусікі крутыя #
 Зьвісьлі ў непарадку.
 — Гэй! гарбаты, лёкай!..
 Труцень плешча ў ладкі.

Тут прыносяць служкі,
 Стаўшы у чароды,
 Ё лісьціках і сподках
 Ліпавага мёду.

А усьлед з дакладам
 Гужам маткі-пчолы
 Хіляцца з паклонам
 Нізенька да долу.
 „Так і так“... гавораць.
 Хілячыся нізка:—
 „Шмат прыносяць мёду
 Пчолкі-працаўніцы“...
 — Мала, вельмі мала!..
 Труцень вымудрае.

І выходзяць маткі
Шчыльнымі радамі.

*

На кару дупла пад вечер
Наляцела пчол з паўроя.
Баюць горача аб нечым,
Мітусяцца чарадою.
Не ляцяць яны ў хаткі,
Пчолку слухаюць махнатку:

— Хіба-ж гэта можна,
Хіба-ж гэта—праўда?!..
Выядае труцень
Нашы соты заўжды.
Ліпавыя соты
Есьць ён з місак срэбных.
Хіба гультаяі нам
Гэткія патрэбны?!

— Не!..—узьяўся цэлы рой.
— Нам ня трэба гультаяёў!..
— Ша-а! маўчыце!.. Годзе, годзе...
Вось жаўнеры падыходзяць...

Папалохаліся пчолы,
Сталі гужам невясёлым...
... А жаўнеры ў адну хвілю
Їх махнатку захапілі
І ў дупле, у цішыні
З ёю зьнікнулі яны...

*

У пчаліным стане
Загарэлася паўстаньне...
У паўстаньні, шырай-шырай,
Ўвесь гарыць пчаліны вырай.

На становішчы вайсковым
Абвясцілася ўсё дрэва...
І направа і налева

І ў гары, і ў нізе шнараць
З добрай зброяю жандары.
Але пчолкі дружна сталі,
Ня кідаюць забастоўкі,
Рассылаюцца лістоўкі,
Клічуць іншых на паўстаньне.
Трутня цягнуць з тых палацаў
Ды расстрэльваюць на пляцы.

*

Стала пчолкам-працаўніцам
З таго часу лены жыцца...
Бяз прыгнёту ды прыгону
Паляцелі дні разгонна.
І ў комуне той пчалінай
Праца йдзе цяпер няспынна.

ЗАГАДКІ САМІХ ЧЫТАЧОЎ

Друкуем загадкі наступных дапішчыкаў: Заброцкай Любы, Луглянава Паўла, Заброцкага Флора, Сарагаўца Амяльяна.

1. Брат брата сячэ, белая кроў цячэ.
2. Прышоў госьць ды і пад лаўку палез.
3. Воўк жалезны, хвост ільняны.
4. Бяжыць ваўчок, асмалены бачок.
5. Поўна бочка круп, а наверху струп.
6. Цэлы хлявец белых авец.
7. За белым бярэзьнічкам талалай брэша.
8. Быў клін, стаў блін, цячэ вада, а мне не бяда.
9. Браты за братамі гоняцца, а дагнаць ня могуць.
10. Сям'я душ трыста, багата, а ўсяго два локці хата.

ШАРАДЫ.

Маё першае—лік.

Маё другое—літара.

А ўсё разам—тое, што

Ёсьць у кожнай хаце.

*

Маё першае пачуеш тады, калі чаго-небудзь не хапае.

Маё другое—у кожным гумне ёсьць.

Усё разам—прылада, якая ёсьць у кожнага каваля.

Адгадайце назву кожнага малюнку. З першых літар назваў і з усяго малюнку цалком зладзьце лезунг.